

at riſkere Noget, kunde have indſtrænket mig og ſaa overfor den ærede Ordfører for Mindretallet til de Bemærkninger, jeg indledede mine Udtalelſer med. Jeg tror nemlig ikke, at det i nogen Henseende er lykkes det ærede Medlem at viſe, at der i dette foreliggende Tilfælde er nogen Gru d for os til at tilſiede, at Udtalelſer, der ere fremſatte her i Thinget, blive gjorte til Gjenſtand for privat Søgſmaal. Jeg ſkal ganſke kort berøre de Punkter, ſom det ærede Medlem meget rigtigt fremhævede maa afgjøres, inden dette Spørgſmaal kan foreligge klart. Jeg vil ſtrag ſige, at jeg er ganſke enig med det ærede Medlem i, at § 57 i Grundloven ikke blot er en formel Beſtemmelse, men har ſin ſtore reelle Betydning. Jeg anſer det for en overordentlig vigtig og betydningfuld Beſtemmelse i Grundloven, at der er et Sted her i Landet, hvor man under alle Forhold og til alle Tider kan tale frit, og jeg ſiger, vi ſulle nødig gaa til Ietsindigt at opgve den Ret, ſom Grundloven har givet Rigsdagen, og jeg tror, at det i det Tilfælde, her foreligger, hvis man fulgte det ærede Mindretal, vilde være en Ietsindigt Benyttelse af den Afgang, Grundlovens § 57 giver til at udlevere Medlemmer — for at bruge dette Udtryk — for deres Udtalelſer. Det, der fiørt maatte underſøges i et ſaadant Tilfælde, er jo dog, om der fra Thingets Standpunkt efter vort Skjøn virkelig foreligger nogen Ureformerneſe, ſom Nogen med Grund kunde beklage ſig over. Det foreligger efter min Mening ikke i det Foredrag, ſom der er Tale om, og den ærede Ordfører for Mindretallet har egentlig ſlet ikke gjort noget Forſøg paa at viſe, at der deri er noget rimeligt Grundlag for Søgſmaal, men navnlig har den ærede Ordfører paa ingen Maade godtgjort det Spørgſmaal, ſom ogsaa vi her foreløbig have at ſkønne over, nemlig om de, ſom her møde ſom Andragere, virkelig ere intereſſerede i denne Sag. Den ærede Ordfører ſagde, at han delte den Tvivl, jeg havde paa dette Punkt, men jeg har aldeles ingen Tvivl; for mig ſtaaer det fuldstændig klart og aabenbart, at de to Herrer Oberſter ere fuldkommen uvedkommende Perſoner i denne Sag (Afbrydelse). Det ſtaaer ikke i Betænkningen, ſiger man, men jeg tillader mig da at ſige det ſom min Mening. De ærede Medlemmer vide jo nu, at det ikke er mig, der har ſkrevet Betænkningen. Dermed ſtal dog ikke være ſagt, at det, at have ſkrevet denne Betænkning, er en ſtor Fortjeneste eller ikke nogen ſtor Fortjeneste. Det er jo en Betænkning, ſom er et Mønſter paa Kortfattedhed, da ſelve Indholdet ikke er mere end tre Linier. Men, ſom ſagt, det er ikke lykkes det ærede Medlem, og han har ikke engang gjort Forſøg paa at godtgjøre, at de, der her kræve Afgang til at anlægge Sag, ere intereſſerede i den Sag, der er Tale om. Det er nemlig aldeles ubeſøjet at ſige, at Underofficerer og Oberſter ere Et og det Samme, og at, naar man ſlaar en Under-

officer, er Oberſten den, der er beſøjet til at klage ſig. Det tror jeg er en helt urigtig Opfattelse. Noget helt Andet var det naturligtvis, i alt Fald for dette Tilfældes Bedkommende, hvis der havde foreligget Thinget Dphævninger af den Art, ſom det ærede Medlem ved Siden af mig (N. P. Senſen) nævnte; men der foreligger Intet om, at det enten er den ene eller den anden Slags Underofficerer, der have ſat denne Sag i Bevægelse, og lige ſaa lidt foreligger det i Oberſternes Andragende. De have ikke begjært Samtykke til at anlægge denne Sag i Underofficerernes Navn eller paa deres Begne, men de have begjært Samtykke til, at vi to Oberſter maa anlægge Sag, og dertil ſiger jeg, at der ikke er Spor af Jøie eller Grund. Men, ſelv afſet fra diſe Indvendinger, hvorved der allerede for mig er fremkommet Uliktværligt til at ſtemme imod Mindretallets Indſtilling, vil jeg ſige, at ſelve Indholdet af det omhandlede Foredrag er ikke ſaaledes, at jeg af Hensyn dertil overfor lignende Udtalelſer nogensinde vilde udlevere noget Medlem til Domstolens Paafjendelse. Jeg kan overhovedet kun tænke mig et eneſte Tilfælde, hvor det vilde være rimeligt eller fornuftigt af dette Thing paa deene Maade at opgve Ytringsfriheden, det Tilfælde nemlig, at et Medlem misbrugte ſit Mandat til at forſøge perſonlige og private Formaal til at ſlaſſe ſig Tilfredſtillelſe for et perſonligt og privat Nag, men noget ſaadant foreligger jo aldeles ikke her. Det er heller ikke fra nogen Side blevet paafaaet, at der foreligger noget ſaadant. Ivertimod, her er Spørgſmaal om en Sag af almindelig og ſtor Betydning. Hvorledes man end vil opfatte Udtalelſen i den Sag, ſaa er der ikke Spor af Antydning i det hele Foredrag af, at det ærede Medlem, der holdt det, har villet Nogen perſonlig tillids, hvem han perſonlig havde Noget imod. Han har talt væſentlig fra et almindeligt Standpunkt, og derfor vilde vi i dette Tilfælde handle meget Ietsindigt, om vi vilde opgve den Ytringsfrihed, ſom Grundlovens § 57 har hjemlet Thingets Medlemmer. I denne Henseende er Intet mere ligeegyldigt, end om det enkelte Medlem, hvis Ytringer der er Tale om,ønſter, at et ſaadant Samtykke ſkal gives, ellerønſter det Modſatte. Der have vi ikke at tage det mindſte Hensyn hertil, men kun at tage Hensyn til, hvorledes Sagen ſtiller ſig efter det almindelige Princip, paa hvilket Grundlovens § 57 hviler. Den Frihed for Søgſmaal, ſom er givet i Grundlovens § 57, er jo aldeles ikke givet af noget Hensyn til det enkelte Medlem i Thinget, men af Hensyn til den Inſtitution, hvoraf den Paagjældende, om hvem der i det givne Tilfælde er Tale, er Medlem. Alſaa af diſe Grunde, da der ikke er godtgjort det, ſom jeg maatte anſe det for nødvendigt at ſaae godtgjort for at kunne give et ſaadant Samtykke, finder jeg, at det vilde være